టి. ఎస్. జగన్‌మోహన్

(క్రిందటి సంచిక తరువాయి)

ఆరు నెలల తరవాత ఆ రోజు శేఖర్, అరుణలకు ఓ శుభవార్త అందింది. శేఖర్ బలవంతం మీద అంతర్జాతీయ చిత్రకళా ప్రదర్శనానికి అరుణ పంపిన 'మహాప్రస్థానం' చిత్రానికి ప్రథమ బహుమతి ఆ వార్త. "కంగ్రాచ్యులేషన్స్, అరుణా! హార్టీ కంగ్రాచ్యులేషన్స్!" అన్నాడు శేఖర్ ఆనందంతో ఉబ్బి తబ్బిబ్బు అయిపోతూ. భర్తను కౌగిలించుకుంది అరుణ ఆనందంగా. సంతోషంతో వారిద్దరికీ నోట మాట రాలేదు. ఆ మర్నాడు సాయంత్రం అరుణ గౌరవార్థం 'కళాభవన్'లో అరుణ పెయింటింగ్స్ ఎగ్జిబిట్ చెయ్యబోతున్నారు భాగ్యనగరంలోని కళాపోషకులూ, కళారాధకులూ. అంతే కాకుండా ఆ రాత్రి 7—30 గంటలకు చిత్రకారులంతా పెద్ద ఎత్తున అభినందన సభ ఏర్పాటు చేశారు. ఆ సాయంత్రం శేఖర్ ఆ ఆనందం అంతా తనొక్కడిదే నన్నట్లు హడావుడి చేసేస్తూ, "ఆ ఎరుపు రంగు ధర్మవరం చీర కట్టుకో, అరూ! తెల్లని నీ ఒంటికి అదే ఎంతో బాగుంటుంది. రౌండు కుంకుమ బొట్టు కాస్త పెద్దదిగా పెట్టుకో. ఆ ముత్యాల జాలరుల నెక్లెస్ వేసుకో" అంటూ. ఇలా 6—45 దాకా ఏవో ఇన్‌స్ట్రక్షన్స్ ఇస్తూనే ఉన్నాడు. శేఖర్ అటూ ఇటూ హుషారుగా తిరుగుతూ ఆమె అలంకరణలో ఏవో సజెస్ట్ చేస్తూ ఉంటే, సింపుల్‌గా వెళదామనుకున్నా, ఎదురు చెపితే భర్త మనస్సెక్కడ బాధ పడుతుందోనని అతని అభిరుచికి తగ్గట్లే అలంకరించుకుంది అరుణ. పెద్ద పెద్ద కళ్ళతో పాలరాతి విగ్రహంలా, ఎర్రని పట్టుచీరతో భూమి మీదికి దిగి వచ్చిన దేవతలా ఉన్న భార్య కేసి ఆప్యాయంగా చూసి సున్నితంగా ఆమె ఫాలభాగాన్ని చుంబించాడు శేఖర్. భార్య భుజం చుట్టూ చెయ్యి వేసి కారు కేసి నడిపించాడు. ఇద్దరూ కారులో కూర్చున్నారు. అరుణ డ్రైవ్ చేస్తోంది. కిటికీలోంచి చూస్తున్న చంద్రశేఖర్‌కి విసుగేసి రేడియో స్విచ్ ఆన్ చేశాడు. 7 గంటలయింది. వార్తలు అవుతున్నాయి. అనాలోచితంగా వార్తలు వింటున్న శేఖర్ హఠాత్తుగా సరిగా కూర్చున్నాడు. వార్తలు వింటున్న శేఖర్ మొహం కత్తివాటుకి నెత్తురు చుక్క లేనట్లు పాలిపోసాగింది. "హిందీ, తెలుగు, తమిళ భాషలలో ప్రసిద్ధ నేపథ్యగాయని శ్రీమతి లలితా బెనర్జీ ఇంట్లో దొంగలు ప్రవేశించి ఆమె ఆభరణాలు అపహరిస్తుండగా ఆమె భర్త శ్రీ బెనర్జీ వారికి అడ్డురాగా, వారు నిర్దాక్షిణ్యంగా అతన్ని కాల్చేశారు. భర్త చావును కళ్ళారా చూసిన లలితా బెనర్జీకి ఈ షాక్‌తో నోట మాట పడిపోయింది. ఆమె కోమల కంఠాన్ని అభిమానించే ఆమె అభిమాన శ్రోతలు ఇక ఆమె కంఠాన్ని వినలేరని తెలుపుటకు..." టప్పున రేడియో కట్టేశాడు శేఖర్.

అతని ఒళ్ళంతా వణికిపోతూంది. అతని రక్తనాళాలు ఉబ్బాయి. కళ్ళు ఎర్రగా, మంకెనపువ్వుల్లా ఉన్నాయి. కానీ, శేఖర్‌లోని ఈ బాహ్యాంతరంగాలలో కలుగుతున్న మార్పులు అరుణ గమనించలేకపోయింది. కారణం—జనసమ్మర్దంతో నిండి ఉన్న అబిడ్స్ మీదుగా కారు పోనిస్తున్న అరుణ దృష్టి రోడ్డుమీదే కేంద్రీకరించబడి ఉంది. లారీల హారన్లు, ఆటోరిక్షాల శబ్దాలతో హోరెత్తిపోతున్న ఆమె చెవుల్లో ఈ వార్త పడలేదు. జరగబోయే సన్మానం మీదే ఉంది ఆమె దృష్టి. 'అంతర్జాతీయ స్థాయిలో ప్రథమ బహుమతి అంటే మాటలా?' ఆమె మనస్సు గర్వంతో ఉప్పొంగింది. 'ఈ గౌరవం తనకు లభించడానికి కారణం తన. . .' కారు కళాభవన్ వద్దకు చేరడంతో ఆమె ఆలోచనలకు కూడా బ్రేక్ పడింది.

"రండి, అరుణాదేవిగారూ! రండి" అంటూ ఆర్ట్ ఎగ్జిబిషన్ ఆర్గనైజర్ ఆహ్వానించాడు అరుణను. నాలుగు మెట్లు ఎక్కాక వెనక్కి తిరిగి శేఖర్‌ను చూసి, "అరె! శేఖర్‌గారూ! మీరూ వచ్చారే!" అన్నాడు, అలా రావడం ఏదో బూతుపని అయినట్లు. ముక్తసరిగా నవ్వి ఊరుకున్నాడు శేఖర్. "కంగ్రాచ్యులేషన్స్, అరుణగారూ!" "మొత్తానికి ఫస్ట్ ప్రైజ్ కొట్టేశారే, అరుణగారూ!" "భలేవారే! ఎవరికీ తెలియకుండా అజ్ఞాతవాసంలో ఉంటూనే ఒక్కసారి ఇంటర్నేషనల్ లెవెల్‌లో ఫస్ట్ ప్రైజ్ సంపాదించేశారే, అరుణాగారూ!"— ఇలా రకరకాలుగా ఆ కంగ్రాచ్యులేషన్స్‌ను ఎంతోమంది తెలియజేశారు అరుణకు. అరుణ చుట్టూ మూగిన వారిలో సగం మంది శేఖర్ ఉనికినే గుర్తించలేదు. వారిలో పావు శాతం గుర్తించినా, గుర్తించనట్లు ఊరుకున్నారు. ఇంకో ఇరవై అయిదు మందికి శేఖర్ అంటే తెలియలేదు. ఆ అభిమానులు ఓ గొర్రెలమంద. ఎవరు, ఎప్పుడు, ఏ రంగంలో ఉన్నత స్థానంలో ఉంటే వారి చుట్టూ కాకుల్లా గుమిగూడతారు. ఖర్మవశాత్తూ, ఆ స్థానం నుంచి పదవీచ్యుతులయ్యారా— వారి ముఖం కేసి మరి చూడరు. ఒక వేళ చూశారంటే చాలు— ఆ చూపు చూపులా కాకుండా బాకులతో గుచ్చుతున్నట్లు చూస్తారు. ఇంతలో ఓ లావుపాటావిడ అలాంటి చూపు చూడనే చూసింది. చూపుతో సరిపెట్టకుండా "మీ సెక్రటరీనా, అరుణాదేవీ?" అంటూ అడిగేసింది మహా క్యూరియాసిటీగా. ముళ్ళమీద నిలబడ్డట్లు నిలబడ్డ శేఖర్‌కు ఆ గున్న ఏనుగు ప్రశ్నతో ఒంటికి కారం పూసినట్లయింది. ఘాటుగా అతను ఏదో జవాబియ్యబోయేటంతలో అరుణ—

"ఆయన మా శ్రీవారు. ప్రముఖ ఆర్టిస్ట్" అని జవాబిచ్చింది. "ఓహో! ఐ యామ్ సారీ!" అంటూ గుంపులో కలిసిపోయింది ఆ లావుపాటావిడ. ఇంతలో "శ్రీ రే గారు వస్తున్నారు" అంటూ ఎవరో అరిచారు. గుర్తింపు లేకుండా, వెధవలా ఓ మూల నిలబడిపోయినట్లు ఫీలవుతున్న అతని చుట్టూ ఉన్న గుంపును ఛేదించుకుని, రే కంట పడకుండా పారిపోవాలనిపించింది. కానీ, అరుణచుట్టూ గుమిగూడిన ఆ జనాన్ని చూస్తే అది అసంభవం అని తేలిపోయింది. 'తన వెనక తోకలా నన్ను వెంటేసుకుని వచ్చింది. బాడీగార్డులా తనే ఈ మహారాణీ చుట్టూ తిరగాలేమో? నా మొగుడో వెధవాయి. నేను వాణ్ణి మించిన ఆర్టిస్టు నని అందరికీ తెలియాలని తనను తీసుకు వచ్చింది.' అరుణ మీదకు మళ్ళింది శేఖర్ అక్కసు. ఇంతలో గుంపులోంచి త్రోవ చేసుకుంటూ రాయ్‌గారు హడావిడిగా వచ్చి, "కంగ్రాచ్యులేషన్స్, అమ్మా! క్రిందటి సంవత్సరం శేఖర్‌గారు సెకండ్ ప్రైజ్ అందుకుంటే, ఈ సంవత్సరం ఆయనే ఫస్ట్ ప్రైజ్ అందుకుంటారని అనుకున్నాను. ఇట్ ఈజ్ వెరీ ఫెంటాస్టిక్! నువ్వుకూడా ఓ చక్కని చిత్రకారిణివని గాని, 'నువ్వు ఫస్ట్ ప్రైజ్ తెచ్చుకోగలవని గాని నేను కలలోకూడా ఊహించలేదు. ఎంతైనా మీ భార్యా భర్తలిద్దరూ భలే తోడు దొంగలు!" అంటూ అప్రయత్నంగా పక్కకు తిరిగిన ఆయన కంట శేఖర్ పడ్డాడు. "ఏమోయ్ శేఖర్! నువ్వూ వచ్చావే! ఐ యామ్ సారీ ఫరిట్" అన్నాడు అతని అవిటి చేతి కేసి చూసి. "అదే— నీ చెయ్యి పోయిందని తెలిసి చాలా విచారించాను" అన్నాడు ఆయన. ముఖాన నవ్వు లేకపోయినా నవ్వినట్టు మొహం పెట్టాడు శేఖర్. "ప్రముఖ చిత్రకారుడు రాయ్ మాట్లాడారంటే కాస్త మంచి చిత్రకారుడే అవ్వాలి. లేకపోతే ఆయన ముఖంకూడా చూడడు..." ఓ గుడ్డి అభిప్రాయం ఏర్పడిపోయిన ఆ మందంతా వెంటనే శేఖర్ చుట్టూ మూగారు. అలా మూగిన ఆ దురభిమానులనే కాకులు ఓమ వెర్రి మొర్రి ప్రశ్నలు, సానుభూతి వచనాలు, పరామర్శలనే ఇనప ముక్కులతో శేఖర్ హృదయాన్ని తూట్లు తూట్లుగా పొడిచి పొడిచి అతన్ని బాధించారు. ఒకావిడ అందర్నీ తోసుకుని మరీ శేఖర్ ముందుకి వచ్చి, "ప్చ్! మీ చెయ్యి పోయిందని తెలిసింది...ప్చ్! మీ రెలా భరించారో? ప్చ్! ప్చ్! ప్చ్! ఆ రోజు ఎంత బాధ పడ్డారో ఆ ఏడుకొండల వాడికే తెలుసు. ప్చ్! నాకే అంత బాధ కలిగిందంటే, మీ రెలా భరించారో? ప్చ్!" అంటూ అలా మాటకో 'ప్చ్' చొప్పున ఓ పాతిక "ప్చ్! ప్చ్!" లు

కొట్టి కదిలేసరికి— "అయ్యయ్యో! మీ చెయ్యి ప్రమాదంలో పోయిందని తెలిశాక మూడు రాత్రుళ్ళూ, మూడు పగళ్ళూ నిద్రాహారాలు లేకుండా ఏడ్చానంటే నమ్మండి" అంటూ అతిశయోక్తి అమృతం కాసేపు, మరో శాస్త్రి "అంత గొప్ప చిత్రకారుడే. ఆయన చెయ్యి పోగొట్టావేమిటి, భగవంతుడా! నా చెయ్యేనా పోయింది కాదు అని నేను తెగ ఏడుస్తూంటే, బాధ పడిపోతూంటే నా ఆయన చూడలేక, 'అది ఆయన పూర్వజన్మకృత పాపం, కర్మఫలం' అంటూ ఆయన ఎన్నో కబుర్లు చెప్పి తెగ ఓదార్చే సరికి నా మనస్సు కొంత శాంతించింది" అంటూ ఇంకో మహిళామండలి సెక్రటరీ ...ఇలా ఆడవాళ్ళే తమ సానుభూతి శేఖర్ మీద కురిపించేస్తూంటే, మేము మాత్రము తక్కువ తిన్నామా? అన్నట్లు కొందరు పిల్ల చిత్రకారులు రంగప్రవేశం చేసి, "మేము చాలా బాధ పడిపోయాం, చంద్రశేఖరంగారూ!" "ఐ యామ్ వెరీ సారీ! శేఖర్‌గారూ!" "ఇలా జరక్కుండా ఉండల్సింది" అంటూ తమ సానుభూతిని ఒలకపోసేస్తూంటే నిప్పుల మీద నిలబడ్డట్లు బాధ పడసాగాడు శేఖర్. ఇంతలో జలగల్లా పత్రికా విలేఖరులు వ్యూహాన్ని ఛేదించుకుంటూ శేఖర్ దంపతుల ముందు నిలబడి, అక్షయమైన అంబులపొదిలోని వాడి బాణాల్లా ప్రశ్నలను కురిపించసాగారు. "ఏడాది నుండీ నీతి ముఖం చూడకుండా అజ్ఞాత వాసం ఎందుకు చేశారో చెప్పగలరా? ఈ సంవత్సరంలో మీరు చేసిన దేమిటి? మీరు అవిటివా రయిపోయారనీ, ఇక జీవితంలో చిత్రాలు వెయ్యలేరనీ తెలిసి నప్పుడు మీ రెలా ఫీలయ్యారు? మీ ఆవిడకు ఫస్ట్ ప్రైజ్ వచ్చినప్పుడు మీ మనోభావాలు ఎలా ఉన్నాయి?"— ఇలాంటి ప్రశ్నలతో హింసించడం ప్రారంభించారు. తప్పటడుగులు వేస్తూ, కాలు జారి కింద పడ్డ పసిపిల్లవాడిని చూసి, "అయ్యో! పడిపోయావా, అమ్మా? మా బాబే! ఓరి నాయనా! ఎంత దెబ్బ తగిలిపోయిందిరి?" అంటూ బోడి సాను భూతిని చూపించేసరికి, వీళ్ళ సానుభూతి వల్ల తగలకపోయినా, తన కేదో పెద్ద దెబ్బ తగిలిపోయినట్లు ఏడుపు లంకించు కుంటాడు ఆ పసిపిల్లాడు. అదే పెద్దలు చూసీ చూడనట్లూరుకుంటే వాళ్ళంతట వాళ్ళే లేచి మళ్ళీ ఆటల్లో పడిపోతారు. అందరూ సానుభూతి చూపిస్తూంటే తన కేదో పెద్ద లోటు జరిగిపోయినట్లు భావించే పసిపిల్లవాడి మనస్తత్వంలా మారిపోయింది శేఖర్ హృదయం. ఇంతలో ఆ గుంపులో ఒకరు "ఇతనేం ఉద్యోగం చేస్తాడు?" అన్నాడు ఆసక్తిగా. "బాగా డబ్బుంది. ఉద్యోగం చెయ్యవలసిన అవసర

...యింది?'' అన్నాడెవరో. ఇంకో వ్యాఖ్యానం "అతనెలాగూ అవివాహితుడై పోయాడు. తన జీవితంలో గెల్చుకోడు. ఏదో పెళ్ళాం చేత గెలుచుకుని తృప్తి పడుతున్నాడు, పాపం!'' అంటూ ఎవరో అంటే, అందుకు ప్రతిసమాధాన మిస్తూ, "అతని కన్న నాలుగాకులు ఎక్కువే చదివినట్లుంది దీవిడ. పోయిన సారి ఈ శేఖర్ రెండవ బహుమతి సంపాదిస్తే ఈసారి ఈవిడ మొదటి ప్రైజ్ కొట్టుకొచ్చింది. ఈ విషయం చూస్తే చాలు, తెలిసిపోటం లేదూ? ఎంతైనా ఆవిడ ముందు శేఖర్ దిగదుడుపే!'' అన్నారెవరో. ఈ మాటలు శేఖర్ కర్ణపుటాలను ఛేదించుకుని లోపలకు వెళ్ళే సరికి, శేఖర్ చుబుకం దగ్గర నరాలు బిగుసుకుని ఉబ్బి, అతనిలోని ఆవేశాన్ని తెలియజేస్తూంటే, అతని కళ్ళు అగ్నిగోళాల్లా తయారయ్యాయి. పిడికిళ్ళు బిగించి, ఉద్రేకంతో ఊగిపోతున్నాడతను. పళ్ళు బిగించి, కోపాన్ని అణుచుకోవడానికి అతను విఫల ప్రయత్నాలు చేస్తూంటే, "ఇదే మా ఆఖరు ప్రశ్న! మీ రెంతో ఆశించిన ప్రథమ బహుమతి మీరు కలలు కన్న ప్రథమ బహుమతి మీ స్వప్నంలోని ప్రథమ బహుమతిని, మీ ఆవిడ సంపాదించుకుంటే మీరు జెలస్‌గా ఫీలవటం లేదూ? అన్న విలేఖరి ప్రశ్న పూర్తి కాగానే టక్కున—"ఎందుకు ఫీలవటం లేదూ? జెలసీతో ఒళ్ళంతా దహించుకుపోయింది. ఆ ఈర్ష్యాగ్ని ఫలితం ఇదే!'' అంటూ ట్రౌజర్ జేబులోంచి పిస్టల్ తీసి అరుణ గుండెలకు గురి చేసి కాల్చేశాడు. "ఢన్''మని పొగలు కక్కుతున్న ఆ పిస్టల్ గుండు ఆమెను. . . అందరూ హాహాకారాలు చేస్తూ చెదిరిపోయారు. కొందరు పోలీసుల కోసం హుటాహుటి పరుగెత్తారు. "ఇక్కడుంటే మన పీకల మీదికి వస్తుం"దన్న దూరాలోచనతో కొందరు పలాయన మంత్రం పఠించారు. "ఏడి అఘాయిత్యం కూలా! ఎంత పని చేసేశాడు'' అన్నారు కొందరు. "కుళ్ళిపోయి, పెళ్ళాన్ని చంపేశాడు'' అన్నారింకొందరు. తన కణతల కేసి పిస్టల్ గురి పెట్టుకుంటూ, అరుణ శవం కేసి చూశాడు. కానీ, అందరూ ఊహించినట్లు అరుణ చచ్చిపోలేదు సరికదా, రక్తపుచుక్కకూడా ఆమె గుండె లోంచి కారలేదు. శేఖర్ కళ్ళలో కోపం భయంగా మారి మరుక్షణంలో ఆశ్చర్యంగా రూపు దాల్చింది. అంతవరకూ శిలాప్రతిమలా నిలబడ్డ అరుణ హఠాత్తుగా నోరు విప్పి, "ఇలాంటి సిట్యుయేషన్ వస్తుందని రమేషన్నయ్య దయతో ఏ నాడో నాకు చెప్పాడు. ఓ నాడు అన్నయ్య మీ లాంటి ఆర్టిస్ట్ గురించి కల్పించిన కట్టుకథకి ముగింపు చెప్పమన్నాడు. అడిగితే 'ఆఁ! ఏముంది? ఆ ఆర్టిస్ట్ సూయిసైడ్ చేసేసుకుంటే సరి. అలా జరక్కపోతే ఏవో అనివార్య కారణాల వల్ల ఆ అక్కసు తన పరివారంలో ఉన్న వ్యక్తులపై ఆగ్రహంగా రూపు దాల్చి, ఎవరి ప్రాణాలనైనా బలి గొంటుం'దన్నారట. అప్పుడే—'నీ భర్త ప్రాణాన్ని రక్షిస్తూ, నీ ప్రాణాన్నికూడా రక్షించుకో'మంటూ రమేషన్నయ్య కొన్ని జాగ్రత్తలను చెప్పాడు. అందువల్ల మీరు డ్రాయరులో దాచి ఉంచిన పిస్టల్‌ని అన్‌లోడ్ చేసి, మీ కనుమానం రాకుండా డమ్మీ బుల్లెట్స్ నింపాను'' అంటూ, ఇంక మాట్లాడవలసిన అవసరం లేనట్లు మాట లాపేసి, హేండ్‌బాగ్ జిప్ తీసి అందులోంచి ఓ పిస్టల్ తీసి, "ఇదిగో, దీనిలో నిజమైన బుల్లెట్స్ ఉన్నాయి'' అంటూ దాన్ని శేఖర్ చేతుల్లో పెట్టి, "మీరు నా కంటే తెలివితక్కువ వారనీ, నేను మీ కంటే ఎంతో అధికురాలిననీ ఈ మందలో తప్పుడు అభిప్రాయాలు రేకెత్తించాను. మిమ్మల్ని దౌర్భాగ్యం చేత ఇన్‌సల్ట్ చేయించాను. మీ మనస్సు నెంతో బాధపెట్టడానికి దోహదం చేశాను. నిజమే! నాది క్షమించరాని నేరమే! ఈ ఘోర తప్పిదాలకు మీ చేతులతోనే శిక్ష విధించండి. మీ చేతుల్లోని పిస్టల్‌తో నన్ను కాల్చేసి నా ప్రాణాలు బలి తీసుకోండి. మీ కక్ష తీర్చేసుకోండి. నే నందుకు సిద్ధంగా ఉన్నాను. కాని, చచ్చే ముందు ఆఖరి మాటలు చెప్పుకోవడానికి ఈ దేశంలో ఎన్నో న్యాయస్థానాలు నిరాకరించి దోషికి ఆ అవకాశాలు కలిగిస్తూంది. నాకూ ఆ ఛాన్స్ ఉంది కనుక చచ్చే ముందు ఒక్క మాట చెప్పి మరీ చస్తాను. ఈ పాడు లోకానికీ, నా అంతరాత్మకే కాదు, మీ కోసం చెపుతున్నాను. మీకు చెపుతున్నాను. ఇన్నాళ్ళు మన దాంపత్యంలో నన్నెపాటి అర్థం చేసుకోగలిగారు? మీరే నే ననీ, నేనే మీ రనీ నేను ఎన్నో సార్లు మీతో అన్నాను. కేవలం మాటలే కాదు, మనసా, వాచా, కర్మణా అలాగే ప్రేమించాను. మీ చేతుల్లో కళ ఉంటే, నా లో ఉన్నట్లే నేను భావించాను. నా భర్త కళాకారుడయితే, నేనూ ఆయనలో సగ భాగాన్ని. ఆయన ప్రాణంలో ప్రాణాన్ని, ఆయన ఆత్మలో ఆత్మని కనుక నే నెందుకు కళాకారిణిని కానని గర్వించాను. మన దాంపత్య జీవితంలోని మధుర స్మృతులను జ్ఞాపకం తెచ్చుకుంటే మీకా విషయం స్ఫురించవచ్చు. కానీ, మీరు. . . మీరు ఎందుకలా భావించ లేకపోయారు? మీ భార్య మీ కంటే అధికురాలనే భావాన్ని వహించ లేకపోయారు కదూ! నేను ప్రేమించినంత సిన్సియర్‌గా మీరు నన్ను ప్రేమిస్తే 'ఓ దౌర్భాగ్యుల్లారా! నా భార్యే నేను. నేనే ఆమె. మాలో ఏ ఒక్కరికి కీర్తి వచ్చిన అది మా ఉభయులదీ' అని చెప్పేవారు. అంతేకాదు, మీ కళ్ళకు మా శరీరాలు వేరే కనిపించినా, మా మనస్సులు ఒకటేనన్న సత్యాన్ని మీ సంకుచిత మస్తిష్కాల్లోకి ఎక్కించేవారు. మా ప్రేమ ఈర్ష్యా ద్వేషాలకి అతీతమైనదని మాటలుగా జవాబు చెప్ప గలిగేవారు. బహుశా నా దురదృష్టం వల్లో, మరెందువల్లనో మీ రంతలా నన్ను ప్రేమించ లేకపోయారన్న భయంకర సత్యాన్ని నేడు గుర్తించ గలిగాను. భర్త ఉన్నతికి భార్య ఉప్పొంగిపోవాలి. భర్త గడించుకుంటున్న ఖ్యాతికి భుజాలు ఎగరేసుకుంటూ ఆమె గెంతాలి. నా భర్త అంతవాడు, ఇంత వాడు అని చెప్పుకుని మురిసిపోవాలి. కానీ, భర్త! భార్య ఏ రంగంలో, ఏ విషయంలో తనని మించిపోకూడదని కోరుకుంటాడు. ఆమె తన కంటే ఒక మెట్టు కిందే ఉండాలని ఆశిస్తాడు. ఒకవేళ భర్త కంటే భార్య మించి పోయిందంటే—ప్రపంచం, సమాజం సంగతి వదిలెయ్యండి—భర్తే భరించలేడు! సహించలేడు! ఓర్వలేడు! ఆఖరికి చంపడానికికూడా తయారై పోతాడు. ఈ నాడు నా భర్తకూడా బలహీనుడేనని, సంకుచితపు మనస్తత్వం కల వాడని, ఓ సామాన్యుడేనని విషయం భరించలేక నేను చావడానికి సిద్ధమయ్యాను. నేను మీ కంటే, పెళ్ళాన్ని బానిసగా చూసే జాతివాడివే ననీ, ఈ భయంకర బలహీనతలకు అతీతుణ్ణి కాదన్న ఘోర సత్యాన్ని వీళ్ళందరికి చెప్పేసెయ్యండి. ఆ తరవాతే నన్ను కాల్చండి! హాయిగా, నిశ్చింతగా ప్రాణాలు వదిలేస్తాను.'' ఆమె కళ్ళలోంచి అశ్రువులు రావటం లేదు. నిప్పులింగాలు రాలుతున్నాయి. ఆవేశంతో ఆమె పెదిమలు వణుకుతున్నాయి. ఆమె కళ్ళు మూసుకుని చావు కోసం క్షణాలు లెక్కపెడుతూంది. ఒకటి. . . రెండు. . . మూడు. . . క్షణాలు బరువుగా దొర్లిపోతున్నాయి. అతని చేతుల్లోంచి పిస్టల్ జారి కింద పడ్డ శబ్దానికి ఆమె కళ్ళు విప్పి, అతని కేసి చూసింది. అతని కళ్ళనుండి అశ్రువులు ధారాపాతంగా ప్రవహిస్తున్నాయి. ఆమె ఇంక భరించలేక అతని కాళ్ళ మీద పడి, "ఇది. . . ఈ కళ మీరు పెట్టిన భిక్షే. మీరు కలిగించిన ప్రోత్సాహమే, ప్రోద్బలమే నేను ఫస్ట్ ప్రైజ్ తెచ్చుకోగలిగిన ధైర్యస్థైర్యాలనూ, ఉత్సాహాన్నీ కలిగించింది. ఈ తాత్కాలిక బహుమతులు, ఈ నీచమైన పొగడ్తలూ, ఈ అభినందన సభల కంటే మీ ఆప్యాయతానురాగాలే నాకు ముఖ్యం. అవే నాకు శాశ్వతానందాన్ని కలిగిస్తాయి. కంకాలం నిలుస్తాయి. ఈ వాటినుంచి మీరు దూరం పెట్టడం మానెయ్యమంటే మానేస్తాను. అదే కాదు. ఈ బహుమతులూ, ఈ పొగడ్తలూ అన్నీ వదులుకుంటాను. కానీ, నాకు ఎప్పటికీ మీ ప్రేమ కావాలి. మీ ప్రేమ కోసం ఏదైనా త్యజిస్తాను. అలా త్యజించడానికి సిద్ధంగా ఉన్నాను'' అంది. ఆమె అశ్రువులు అతని పాదాలను అభిషేకిస్తున్నాయి. ఆమె భుజాలు పట్టి లేవనెత్తి, ఆమెను గాఢంగా గుండెల కత్తుకుని, "నువ్వే త్యాగాలూ చెయ్యద్దు. నేటినీ వదులుకోవలసిన అవసరం లేదు. నేనే నా లోని ఇన్‌ఫీరియారిటీ కాంప్లెక్సునూ, సంకుచితత్వాన్నీ వదిలేసుకుంటున్నాను'' అన్నాడు శేఖర్ మనఃస్ఫూర్తిగా. "చిత్రకారుని హృదయం చిగురుటాకు లాంటిది. చిరుగాలికే అల్లల్లాడిపోతుంది. ఈ లోకం కోమలమైన చిగురుటాకుపై ముళ్ళు గుచ్చడానికే ప్రయత్నిస్తూ ఉంటుంది. మనం వా టన్నిటిబారినుండీ ఆ సున్నిత హృదయాన్ని కాపాడుకోవాలి. మన పరిచయమైన మొదట్లోనే నే నో మాట అన్నాను. మీకు జ్ఞాపకం ఉందో, లేదో? కళాకారులకు ఆ సున్నిత హృదయం, భావుకత్వం భగవత్ప్రసాదాలు. మనం సక్రమంగా ఉపయోగించుకుంటూ, అనుక్షణం కాపాడుకుంటూ ఉంటే అవి మన పాలిటి వరాలవుతాయి. మనం ఏవేవో ఊహించుకుంటూ బాధ పడిపోతూ ఉంటే అవే మన పాలిట భయంకర శాపాలై మనల్ని అనుక్షణం హింసిస్తాయి'' అంటూ కళ్ళు తుడుచుకుంది అరుణ. ఆమె భుజం చుట్టూ చెయ్యి వేసి, ఆప్యాయంగా శేఖర్ ఆమెను తీసుకుని మెట్లు దిగుతూంటే, అప్పుడే మెట్లెక్కుతున్న కొందరు పెద్దలు—"ఓర్నీ! దీని అసాధ్యం కూలా! ఈవిడ చావలేదూ?'' అని తెల్లబోయారు. ఇంకొందరు పెద్దల చేత పిలవబడ్డ సబ్-ఇన్‌స్పెక్టర్లూ, పోలీసులూ తెల్లబోయారు. ఆహ్వానించిన వారూ, ఆహ్వానింపబడ్డ వారూ మెట్లు ఎక్కబోతూ దొంగల్లా నోళ్ళు తెరుచుకొని చూస్తూ ఉండగానే, ఆ దంపతులున్న కారు వారి కళ్ళ ముందు నుంచి కదిలి పోయింది. ★